

Arrest

nr. 116 043 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 31 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 12 oktober 2009 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 23 augustus 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt evenwel vernietigd bij arrest met nummer 95 855 van 25 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [K., A. S.] De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.03.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat er geen "bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma (precieze aard en omstandigheden van het onderliggende trauma + wanneer opgetreden)" voorliggen.

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval er wel dergelijke verslagen zouden voorgelegd worden, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attaché dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoekster.

Er liggen in deze heel wat medische attesten voor. Verzoekster is stipt met de regel- maat van de klok naar haar psychiater geweest gezien de toch wel zeer ernstige psychische problemen waarmee zij kampt.

Verzoekster legde nog tal van recente medische attesten voor waaruit de ernst van haar toestand blijkt.

Dat bovendien ook haar zoon ten zeerste kampt met een psychiatrische problematiek en ook hieromtrent de nodige recente stukken worden voorgelegd, waar uit toch de ernst van de situatie voor beiden blijkt.

In strijd met hetgeen de adviseur-geneesheer ten onrechte stelt is er wél een gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster, getuige hiervan het feit dat verzoekster dagdagelijks kampt met suicide-gedachten.

Het is duidelijk dat enkel de aanwezigheid van een kind verzoekster ervan weerhoudt om zich te laten opnemen, hetgeen reeds herhaaldelijk werd geadviseerd door de behandelende arts, en de stukken tonen aan dat er wél sprake is van een levensbedreigende aandoening gezien de toch wel zeer uitgesproken suicidegedachten.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende in totaal vier jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen informatie voorligt met meer precieze informatie over het ondergane trauma.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen om niets zelf te onderzoeken of op te vragen, doch ondanks het belang van voormelde informatie klaarblijkelijk, negatief te gaan oordelen op basis van eenzijdige vooronderstellingen.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niets ondernomen teneinde zelf de gewenste aanvullende informatie te bekomen door middel van een persoonlijk gesprek of een aanvraag tot informatie of nog het aanstellen van een eigen deskundige..

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijheidshalve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat uit de motivering van de beslissing blijkt dat

bijkomende informatie over het ondergane trauma gewenst is, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de medische en psychische toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele psychische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.

Verzoekster zou onmiddellijk de gevraagde bijkomende medische informatie bezorgd hebben.

Dan zou er niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening of een aandoening die een gevaar vormt voor de fysieke integriteit.

De zeer erge graad van de aandoening blijkt uit de verschillende recente medische attesten die worden voorgelegd en het kan niet dat deze zomaar aan de kant worden geschoven op basis van een gebrek aan informatie of nog eenzijdige beweringen.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht en ten eerste strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht."

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 28.03.2013.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het één en ander blijkt trouwens uit de argumentatie zelf in het advies van de arts-adviseur die opmerkt dat hij geen bijkomende psychiatrische verslagen heeft met aanvullende informatie over het ondergane trauma.

Uit deze opmerking blijkt het belang van deze informatie, doch doordat deze nooit werd opgevraagd, kon de arts-adviseur er geen rekening mee houden.

Het is alleszins niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië en Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Tsjetsjenië, en door de arts- adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.

Dat verzoekster een verslag voorlegt opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waaruit de toestand in het land van herkomst duidelijk blijkt voor wat betreft de behandeling van psychische problemen (post traumatische stress stoornis)."

3.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de 'fair play'.

Zij stelt als volgt:

"Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoon dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tjetjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus-11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tsjetsjenië;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger)."

3.4.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.4.2. Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 28 maart 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 31.01.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *Medisch getuigschrift d.d. 26/01/2009, opgesteld door dr. [V. T.], psychiater.*
- *Medisch getuigschrift d.d. 04/09/2009, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].*
- *Medisch getuigschrift d.d. 17/12/2009, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].*
- *Medisch getuigschrift d.d. 02/05/2011, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].*
- *Medisch getuigschrift d.d. 30/11/2011, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].*

- Medisch getuigschrift d.d. 28/11/2012, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].
- Medisch getuigschrift d.d. 21/02/2013, eveneens opgesteld door dr. [V. T.].

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 39-jarige vrouw sinds november 2008 ambulante psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een ernstige chronische depressieve stoornis met melancholische (vitale) kenmerken en een chronische posttraumatische stress-stoornis (als gevolg van gebeurtenissen in haar land van herkomst) met somatische stressverschijnselen. In november 2011 was er hierbij ook sprake van suïcidale gedachtengangen.

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 28/11/2012 noteren we Paroxetine (farmaceutische stof paroxetine: een antidepressivum), Zyprexa (farmaceutische stof olanzapine: een antipsychoticum) en Trazolan (farmaceutische stof trazodon: een antidepressivum).

Dr. [T.] attesteerde in dit medisch getuigschrift van 28/11/2012 verder dat de behandeling van blijvende aard is en sterk beïnvloed wordt door de onzekere verblijfsstatus, dat de situatie nog steeds niet opgeklaard was, dat beterschap moeilijk op gang kwam en dat de aandoening een invaliderende impact had, dat betrokkenes functioneringsniveau sterk gedrukt werd door het gebrek aan toekomstperspectieven en dat sociale erkenning een basisvoorwaarde bleef voor de bevordering van het therapeutisch proces.

In het aanvullende medisch getuigschrift van 21/02/2013 bevestigde dr. [T.] de aanwezigheid van continu invaliderende spanningen door een versterkt onveiligheidsgevoel en bange toekomstverwachtingen, dat de toestand therapeutisch moeilijk beïnvloedbaar was, dat de behandeling moeizaam verliep wegens bijkomende zorgen in verband met de zwakke fysieke gezondheid (epilepsie) van haar zoon en dat de betrokkene zich min of meer kon handhaven door toedoen van hem, haar huisarts en de sociale dienst OCMW.

We dienen op te merken dat we niet beschikken over bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma (precieze aard en omstandigheden van het onderliggende trauma + wanneer opgetreden). Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt alleszins ook niet dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging (cfr. suïcidale gedachtengangen in november 2011) of een eventuele psychotische decompensatie.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen; er blijkt in het bijzonder niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actueel instabiel psychiatrisch toestandsbeeld (actuele reële suïcidedreiging of psychotische toestand) en/of van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

o van International SOS van 04/10/2011 met het uniek kenmerknummer BMA 3631.

o van International SOS van 27/02/2013 met het uniek kenmerknummer BMA 4645.

Informatie bekomen via <http://grls.rosminzdrav.ru/> (geraadpleegd op 18/03/2013): Paroxetine (farmaceutische stof paroxetine), Olanzapine (farmaceutische stof olanzapine) en Trittiko (farmaceutische stof trazodon) zijn geregistreerd in de Russische Federatie.

Informatie bekomen via <http://www.vell.ru/aroznv/top/aosudarstvennye-lechebnye-uchrezhdeniya/> (geraadpleegd op 18/03/2013).

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met paroxetine, olanzapine en trazodon beschikbaar is in Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië, Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 21/03/2013:

"De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt is de medicatie gratis.

Betrokkene legt verder ook geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De advocaat van de betrokkene verwijst in zijn verzoekschrift naar de mogelijkheid tot discriminatie van Tsjetsjenen op basis van het propiska-systeem.

Echter, volgens de federale Russische wet op "het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en de keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie", "... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie".

De Tsjetsjenen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie.

De Russische wet definieert "verblijfplaats" als de plaats waar de persoon tijdelijk woont en die niet zijn hoofdverblijfplaats is. Deze wet bepaalt dat: "De burgers van de Russische Federatie verplicht zijn zich in te schrijven in de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie. Deze inschrijving of het ontbreken van deze inschrijving kan geen beperking meebrengen van de rechten en vrijheden die zijn vastgelegd in de Grondwet en de wetten van de Russische Federatie of een voorwaarde zijn voor toegang tot de rechten en vrijheden voorgeschreven bij de Grondwet en de wetten van de Russische Federatie. De inschrijving van de burgers van de Russische Federatie in de verblijfplaats of de woonplaats binnen de Russische Federatie is gratis." Op te merken is dat verscheidene juridische kantoren ter plaatse hun diensten aanbieden voor het organiseren van de inschrijving van de burgers in hun verblijfplaatsen en woonplaatsen. Ten slotte vermelden we de aanwezigheid op het grondgebied van de deelgebieden zoals Tsjetsjenië, ingoesjetië en Dagestan, van kantoren van ombudsmannen die ten dienste staan van de burgers in de gevallen waarbij de bepalingen van de federale wetten niet zouden worden nageleefd door sommige autoriteiten.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie/Tsjetsjenië - het land waar ze tenslotte ruim 34 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waarbij ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) hulp.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op de diensten van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Rusland (Federatie van)/Tsjetsjenië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze ernstige chronische depressieve stoornis met melancholische (vitale) kenmerken en deze chronische posttraumatische stress-stoornis met somatische stressverschijnselen en in november 2011 ook suïcidale gedachtengangen bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Rusland (Federatie van)/Tsjetsjjenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland (Federatie van)/Tsjetsjjenië.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verzoekster lijkt uit te gaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar zij aangeeft dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen omdat geen bijkomende medische (psychiatrische) verslagen werden overgemaakt met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma, en dus omwille van een gebrek aan actualisatie van het dossier. De vaststelling dringt zich immers op dat op lezing van de bestreden beslissing, inclusief het advies van de ambtenaar-geneesheer, duidelijk blijkt dat de aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Hiertoe wordt in grote lijnen door de ambtenaar-geneesheer gesteld dat verzoekster actueel kan reizen, dat niet blijkt dat zij mantelzorg om medische redenen behoeft en dat de door haar vereiste medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Op geen enkele wijze kan in het advies worden gelezen dat daarin zou worden gesteld dat de aandoening van verzoekster ten goede is geëvolueerd of er zich thans geen probleem meer zou stellen. Evenmin blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de ernst van de door verzoekster ingeroepen medische problematiek heeft ontkend, onderschat of geminimaliseerd. De vaststelling dringt zich immers op dat de ambtenaar-geneesheer de medische problematiek zoals deze blijkt uit de aangebrachte medische stukken als dusdanig niet betwist.

De ambtenaar-geneesheer merkte in haar advies weliswaar op dat *“we niet beschikken over bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma (precieze aard en omstandigheden van het onderliggende trauma + wanneer opgetreden)”*, doch deze bemerking betreffende de voorgelegde medische stukken heeft haar kennelijk niet verhinderd om over te gaan tot een beoordeling van de aangebrachte medische gegevens in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangegeven heeft zij zich hierbij gesteund op de aandoening, en de ernst hiervan, zoals deze blijkt uit de voorgelegde medische stukken en op de hierin vermelde vereiste medische behandeling. Verzoekster toont althans het tegendeel niet aan.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer zou volgen dat aanvullende informatie betreffende het doorgemaakte trauma een andere uitkomst tot gevolg zou hebben gehad of kunnen hebben. Er blijkt immers niet dat dit gegeven afbreuk zou doen aan de vaststellingen dat verzoekster kan reizen, geen mantelzorg behoeft en verder kan worden behandeld in haar land van herkomst, nu een adequate behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is. Verzoekster gaat er ten onrechte vanuit dat de bemerking dienaangaande van de ambtenaar-geneesheer een determinerend motief van de bestreden beslissing zou uitmaken. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt verder geenszins dat deze van oordeel was dat de ontbrekende informatie haar verhinderde een verder onderzoek in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet door te voeren. De gevolgtrekking die verzoekster meent te kunnen maken, vindt geen steun in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze laatste aangaf wel degelijk een beoordeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te kunnen doorvoeren. De Raad merkt hierbij op dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico.

Er blijkt bijgevolg ook niet dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* verplicht was om, alvorens haar advies te verstrekken, over te gaan tot een eigen onderzoek van verzoekster of dat zij een advies diende in te winnen van een specialist of contact diende op te nemen met verzoekster of haar behandelende arts teneinde alsnog bijkomende informatie betreffende het doorgemaakte trauma te bekomen.

De Raad stelt verder vast dat huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op grond van de medische problemen van verzoekster. In de inleidende aanvraag werd zo enkel verwezen naar verzoekster zelf en werd enkel een medisch attest op naam van verzoekster voorgelegd. Er blijkt dan ook niet dat zij in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf dienstig kan verwijzen naar eventuele medische problemen van haar zoon.

Verzoekster betoogt verder dat uit de door haar bij de aanvraag voorgelegde medische stukken wel degelijk zou blijken dat haar aandoening een gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit. Zij wijst er hierbij op dat zij dagelijks kampt met suicide-gedachten.

De Raad merkt op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze rekening heeft gehouden met het gegeven dat de aandoening van verzoekster in november 2011 gepaard ging met suïcidale gedachtegangen. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat actueel niet blijkt dat er bij de betrokkene sprake is van een actueel instabiel psychiatrisch toestandbeeld (actuele reële suïcidedreiging of psychotische toestand) en/of van een huidige (noodzaak tot) hospitalisatie psychiatrie in deze context. Zij stelde dat aldus verzoekster actueel kan reizen en geen mantelzorg behoeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering van de ambtenaar-geneesheer niet zou stroken met de vaststellingen in de door haar overgemaakte medische attesten of dat de ambtenaar-geneesheer aldus haar huidige medische en psychische toestand niet op correcte wijze heeft weergegeven of de ernst ervan niet naar waarde heeft geschat. Aldus blijkt evenmin dat enig verder onderzoek op dit punt zich opdrong. De ambtenaar-geneesheer oordeelde vervolgens dat noch een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst blijkt, nu de medische behandeling van verzoekster kan worden verdergezet in het land van herkomst. Zo stelde de ambtenaar-geneesheer dat de vereiste medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Rusland, alsook psychiatrische zorgen en dit zowel ambulant en via hospitalisatie. De ambtenaar-geneesheer motiveerde tevens dat deze medische zorgen als toegankelijk kunnen worden beschouwd voor verzoekster in haar land van herkomst. Door louter te stellen dat er wel een gevaar voor haar leven zou zijn gelet op de suïcidedgedachten weerlegt zij voormelde omstandige motivering in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet. Zij kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich baseerde op '*eenzijdige veronderstellingen*', nu deze zich steunde op de medische attesten zoals door verzoekster zelf aangebracht en deze verder duidelijk de bronnen aangeeft op basis waarvan zij besluit dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoekster duidt ook niet *in concreto* op welke eenzijdige veronderstellingen zij dan wel doelt.

In de mate dat verzoekster nog kritiek heeft op het gegeven dat zij pas na vier jaar een beslissing ten gronde heeft bekommen inzake de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, kan de Raad enkel opmerken dat dit betoog op zich niet kan leiden tot de vaststelling dat verweerder op onjuiste gronden of op kennelijke onredelijke wijze heeft besloten dat geen risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt. Het belang dat verzoekster heeft bij deze kritiek blijkt dan ook niet in het kader van huidige procedure. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat zij enig nadeel heeft ondervonden als gevolg van deze lange behandelingstermijn.

Er blijkt verder evenmin dat het gegeven dat een zekere tijd is verstreken sinds de indiening van de aanvraag op zich enige verplichting oplegt aan het bestuur om enig persoonlijk gesprek met de aanvrager aan te gaan of een vraag aan de aanvrager te richten om bijkomende informatie over te maken. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand of de gevolgde behandeling voordoet. Er blijkt bovendien dat verzoekster op regelmatige tijdstippen nieuwe medische attesten bij haar aanvraag heeft gevoegd, waarvan een laatste dateert van 21 februari 2013 en dus van kort voor het nemen van de bestreden beslissing. Aldus dringt de vaststelling zich ook op dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk in kennis was van recente medische gegevens betreffende de ziekte-toestand van verzoekster. Verzoekster duidt ook op geen enkele wijze welke (recente) medische gegevens zij nog dienstig had kunnen overmaken aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat geen rekening werd gehouden met alle relevante gegevens van haar zaak kan het volstaan op te merken dat zij in gebreke blijft te duiden welke concrete gegevens ten onrechte niet in ogenschouw werden genomen door de ambtenaar-geneesheer en/of verweerder.

Waar verzoekster daarnaast aangeeft dat ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer geen standpunt is ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad opnieuw op dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk heeft aangegeven dat verzoekster kan reizen, dat zij geen mantelzorg behoeft en dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Er kan aldus worden aangenomen dat de medische behandeling kan worden verdergezet in het land van herkomst. Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing op grond van deze vaststellingen niet kon besluiten dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig verder onderzoek in dit verband zich opdrong in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zo wijst zij er weliswaar op dat haar pathologie een oorsprong heeft in het land van herkomst, doch weerlegt zij de vaststelling in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet dat zij geen bijkomende informatie heeft overgemaakt betreffende het ondergane trauma en blijft zij hiertoe ook thans in gebreke. Er blijkt verder ook niet dat het gegeven dat de medische problemen van verzoekster verband houden met een doorgemaakt trauma in het land van herkomst zou verhinderen dat zij haar medische behandeling kan verderzetten in het land van herkomst en aldus afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster weerlegt de motivering niet dat de door haar benodigde medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst. Een loutere stelling dat dit niet zo zou zijn, kan hiertoe niet worden aanvaard. Zij wijst nog op zeer algemene wijze op de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in de Kaukasus, doch linkt dit zelf niet met de toegankelijkheid van de door haar benodigde medische behandeling in het land van herkomst. In ieder geval beperkt verzoekster zich op dit punt ook tot algemene stellingnames die op geen enkel ogenblik worden gestaafd aan de hand van enig (begin van) bewijs of worden betrokken op haar concrete situatie. Zo kan zij niet dienstig verwijzen naar een weblink betreffende een rapport over de Noordelijke Kaukasus dat reeds dateert van 2008 waarvan de actualiteitswaarde niet blijkt en waarbij zij op geen enkele wijze de hierin vervatte informatie betreft op haar concrete situatie. Evenmin blijkt dat zij zich dienstig kan beroepen op de situatie voor 'jongemannen' in Tsjetsjenië. Zij kan in dit verband ook niet dienstig verwijzen naar niet nader genoemde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen of naar rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er blijkt aldus ook niet dat enig verder onderzoek door de ambtenaar-geneesheer in dit verband zich opdrong. Verzoekster stelt dat zij een verslag overmaakt opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waarin de toestand in het land van herkomst betreffende de behandeling van psychische problemen wordt verduidelijkt, doch een dergelijk stuk wordt door haar niet gevoegd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat *in casu* onzorgvuldig werd gehandeld door te oordelen op basis van de door verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag overgemaakte medische stukken en dit zonder bijkomende inlichtingen van verzoekster of haar behandelende arts op te vragen, zonder over te gaan tot een medisch onderzoek van verzoekster of zonder een bijkomend advies van deskundigen op te vragen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.4.4. Los van de vraag of verzoekster zich dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken, benadrukt de Raad dat verzoekster de mogelijkheid had om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen met alle nuttige en dienstig geachte gegevens en stukken en dat zij aldus haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken bij het bestuur. Er blijkt ook niet dat zij bijkomende gegevens of stukken had kunnen overmaken aan het bestuur die een andere uitkomst hadden kunnen rechtvaardigen. Dit onderdeel van de middelen kan dan ook evenmin worden aangenomen.

3.4.5. Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, veragringsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

3.4.6. Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.4.7. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekster om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen wordt afgewezen. Er blijkt dan ook niet dat zij zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in de Kaukasus / Tsjetsjenië op zich. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Het louter stellen – zoals verzoekster *in casu* doet – dat “*verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst*”, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn aan haar situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat ook geenszins om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Raad wijst er verder op dat verzoekster de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat zij kan reizen, geen mantelzorg behoeft en dat de noodzakelijke medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en dat bijgevolg noch een risico voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling in het land van herkomst kan worden aangenomen. Hiertoe kan worden verwezen naar voorgaande bespreking van de middelen, waarbij ook reeds werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat de huidige veiligheids- of mensenrechtensituatie in haar land van herkomst de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid van de door haar benodigde medische behandeling zou belemmeren. Enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM op grond van de medische problemen van verzoekster blijkt dan ook niet. Er dient in dit verband ook te worden geduïd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoekster blijft evenwel in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.4.8. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS